

Spørgsmål 28:

Af hvilke forskrifter fremgår det, at proportionalitetsprincippet skal iagttages?

Skatteministerens svar:

Proportionalitetsprincippet er en uskreven retsgrundsætning og fremgår derfor som sådan ikke af nogen forskrifter. Proportionalitetsprincippet er som grundsætning en del af forvaltningsretten, og denne medfører, at forvaltningens sagligt begrundede indgreb over for borgeren skal stå i rimeligt forhold til formålet, og at et mere bebyrdende indgreb ikke må benyttes, når et mindre bebyrdende indgreb er tilstrækkeligt.

Spørgsmål 30:

Hvilke forskrifter gælder der for myndighedspersoner, der foretager kontrolbesøg, og som under besøget får mistanke om strafbart forhold, og hvorledes kan man i det praktiske liv opretholde den skarpe sondring mellem forhold inden for og uden for strafferetsplejen, og kan ministeren slet ikke indse, at der er flydende overgange?

Skatteministerens svar:

For så vidt angår de forskrifter, der gælder, når skattemyndighederne under et kontrolbesøg får mistanke om et strafbart forhold, henvises til besvarelsen under spørgsmål 6, jf. L 73 – bilag 3.

Jeg er enig i, at der ikke er en klar entydig grænse mellem forhold inden for og forhold uden for strafferetsplejen. Der er ganske rigtigt en gråzone, idet konstateringen af ethvert strafbart forhold bl.a. beror på en konkret bevisvurdering, som det i givet fald tilkommer domstolene at foretage. Det er derfor vigtigt, at enhver myndighedsperson er sig denne gråzone bevidst og således udøver myndighedsbeføjelserne under iagttagelse heraf.

Imidlertid skal det som anført under besvarelsen til spørgsmål 8, jf. L 73 – bilag 3, påpeges, at indførelsen af et krav om retskendelse, hvilket har været et centralt diskussionstema i denne debat i forbindelse med spørgsmålet om borgernes retssikkerhed, ville medføre yderligere begrebsforvirring i relation til, hvornår forhold hører under strafferetsplejen, og hvornår der alene er tale om et kontrolbesøg uden for strafferetsplejen. Betingelserne for adgang til privat ejendom ville stort set blive sammenfaldende, og grænsen for, hvornår skattemyndighederne ikke længere kan

anvende de administrative kontrolbeføjelser, vil blive flydende. Ud over det rent praktiske problem som nævnt under besvarelsen til spørgsmål 8 – at domstolene uden for strafferetsplejen reelt ikke har noget at tage stilling til – ville indførelsen af et krav om retskendelse således udelukkende medvirke til en udvidelse af gråzonen.

Spørgsmål 31:

Vil ministeren uddybe svaret på spørgsmål 8, jf. L 73 – bilag 3, og oplyse, om ikke besvarelsen af, hvornår der kan foretages uanmeldt besøg, netop er et forhold, der nærmer sig strafferetsplejen, hvorfor strafferetsplejens retsgarantier burde være til stede?

Spørgsmål 32:

Er uanmeldt besøg som beskrevet i svar på spørgsmål 8, jf. L 73 – bilag 3, hvor et uanmeldt besøg foretages, fordi kontrolformålet kan forspildes, ikke netop udtryk for en mistanke, der henhører under strafferetsplejen, og hvordan skelner myndigheden, og hvilke forskrifter er der udstedt i den anledning?

Spørgsmål 33:

Er nødvendigt besøg, jf. forrige spørgsmål, ikke udtryk for mistanke?

Skatteministerens svar:

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, skal der kun foretages uanmeldt virksomhedsbesøg, hvis kontrolformålet kan forspildes ved en forudgående varsling af virksomheden. Der er ingen generelle forskrifter om virksomhedsbesøg uden forudgående aftale – bortset fra reglen om, at virksomhedsbesøg som hovedregel skal finde sted efter forudgående aftale med den pågældende virksomhed. De almindelige principper for, hvorledes myndighedspersoner skal opføre sig under kontrolbesøget samt skatteyderens muligheder for at påklage dette, er naturligvis de samme som ved kontrolbesøg, der er varslet på forhånd.

Det nævnes under besvarelsen til spørgsmål 8, jf. L 73 – bilag 3, at kontrolformålet typisk vil kunne forspildes ved en forudgående varsling, hvis det må formodes, at virksomheden ønsker at skjule visse forhold og derfor vil stille sig afvisende over for kontrolbesøget. Jeg er ikke af den opfattelse, at dette er et forhold, der nærmer sig strafferetsplejen, idet det ikke er ensbetydende